

Jos olisin tiennyt, että nukke oli kirottu, se olisi jäänyt kauppaan. Enkä ikinä edes ostanut nukkeja, ajattelin kerrankin vain mennä pois mukavuusalueelta. Kuitenkin kyseessä oli ennemminkin koristenukke kuin tavallinen mollamaija. Eikä tapaani kuulunut edes koristenuken ostaminen. Olin varmasti epähuomiossa, tai sitten helle oli jotenkin mielisairas, ja teki siinä samassa minutkin epävarmaksi. Asettelin koristenuken kauniisti kirjahyllyyni, heti pienoismallisen Rodinin ajattelijapatsaan viereen. Siinä kävi sitten niin hullusti, että yöllä heräsin outoon rapinaan, ja ihan kuin huoneistossa olisi joku kuiskanut. Ehdin jo siinä ajatella, että mitä tämä oli? Silloin kuulin selvän sanan, se oli verta. Joku kuiskasi turvallisessa kodissani keskellä yötä toistuvasti: verta, verta, verta. Mietin jo että se oli hyttynen joka osasi puhua. Olin niin unessa, että kuvittelin kaikenlaisia mahdollisuuksia. Ehdin jo mennä hupsuissa ajatuksissa niin pitkälle, että aprikoin millaisen keskustelun saisimme hyttysen kanssa aikaiseksi. Tuskin kovinkaan rakentavaa, sillä se yrittäisi koko ajan tuikata minua piikillään ja imeä vertani. Minulla ei ollut oikeastaan mitään mitä olisin hyttyseltä halunnut, muuta kuin sen poissaolo. Kuitenkin jo tiesin mikä asunnossani puhui keskellä yötä kuin Runeberg. En vain myöntänyt sitä ensin itselleni. Asunnossani puhui se nukke. Minä nousin sängystä ja olin jo hieman suivaantunut. Aikomukseni oli paiskata puhuva nukke ikkunasta pihalle, että saisin nukutuksi. Tartuin siihen kovin ottein, mutta se pannahinen kuitenkin puri minua etusormeen. Sitten se maiskutteli suussaan sormestani saatuja veri pisaroita. Yllätyin nukken epänormaalista käytöksestä, vaikka olin nähnyt kaikenlaista värikkäässä elämässäni. Anna nyt vain sitä verta, nukke huusi minulle. Hänellä oli karskin miehen ääni, mutta silti oudolla tapaa sympaattinen. Hellyin nukken pirullisen ilmeen edessä. Ihan kokeeksi puristin sormestani verta nukken pieneen suuhun. Siinä se sitä mussutti kuin pieni linnunpoikanen. Oli se vähän suloinenkin. Asiat menivät nopeasti jopa niin pitkälle, että annoin nukken nukkua vieressäni, kunhan hän lupasi pysyä omalla puolellaan. Joskus yöllä nukke oli aika velmu, ja heräsin siihen, kun se imi verta sormestani. Yhtenä synkkänä ja myrskyisenä yönä lokakuussa, nukke rupesi kertomaan tarinaansa, vaikken sitä kysynyt. Olin silloin jo melkein kuiviin imetty, ja minua heikotti koko ajan. Kuitenkin nukke kertoi nimensä olevan Max. Hän oli menehtynyt vuosi sitten sairaskohtaukseen kaupassa. Siellä hän oli tuupertunut leluosaston välittömään läheisyyteen. Jollakin tapaa Maxin henki siirtyi hyllyssä ostajaa odottavaan nukkeeseen. Meinasin jo mainita, että nukke oli koristenukke, eikä sitä oltu leikkimiseen tarkoitettu. Asian mainitseminen kuitenkin olisi vain ollut puolustusmekanismi, sen vuoksi, kun olin tehnyt hieman tyttömäisen ostoksen. Päätin olla hiljaa, sillä tapaa myös hillitty ja varma oudossa tilanteessa. Tarinansa jälkeen Max oli niin nälkäinen, että janosi lisää ihanaa ja puhdasta vertani. Sanoin hänelle ihan suoraan, etten voinut antaa sitä enää. Minä mahdollisesti menehtyisin, jos vuodattaisiin sille lisää verta. Max sanoi, ettei tulisi tarvitsemaan verta aina. En kuitenkaan voinut sillä kertaa luovuttaa yhtään enempää. Ehdotin, että ostaisimme nukke sianverta. Mutta nukke sanoi minulle erittäin rumasti, että voisin tunkea sianveren hanuriini. Se oli paha suustaan tämä nukke. Sain todella toisia ajatuksia tästä nukkesta. Oikeastaan halusin päästä siitä eroon mahdollisimman nopeasti ja mielellään huomaamattomasti. Vein nukken siis hyvälle ystävälleni Stygelle, ja pyysin, että hän ottaisi nukken hoivaansa ja huolenpitoonsa. Hän aavisti oitis, että nukkeessa oli jotain vialla, koska nukke puhui heti siinä Stygen eteisessä. Max ilmoitti haluavansa välittömästi tuoretta verta. Styge ei suostunut ottamaan nukke, hän epäili sen olevan riivattu, kun se puhui niin pelottavalla äänellä. Mielestäni jos nukke puhui millä tavalla tahansa, niin se oli hieman arveluttavaa. Styge tosin lisäsi, että jos nukke olisi ollut isompi ja pumpattava, niin sille olisi voinut jotain käyttöä löytyä. Siinä vaiheessa Max sanoi, että halusi välittömästi pois Stygen läheisyydestä. Sanoinkin heti pihalle päästyäni nukke, että pitäisi turpansa kiinni, jos halusi,

että löytäisin sille uuden kodin. Mutta mitä vielä, nukke räpätti suutaan kuin pahainen kakara, se haukkui minua mitä monisanaisin kielikuvin. Teinkin sille heti selväksi, että jos sellainen peli jatkuisi, niin polttaisin koko nukan, ja hänen epäpyhä sielunsa saisi kärventyä kadotuksen lieskoissa. Sen jälkeen nukke olikin tovin hiljaa. Yritin tarjota nukkea vielä kahvila Kaarimaljan Irmalle. Hän oli sen verran omituinen ja tunteeton ihminen, että varmasti kokisi inhottavan nukan omakseen. Näin ei kuitenkaan käynyt. Irma oli harvinaisen poissaoleva piipahtaessani kahvilassa. Hän seisoi tiskin takana ja tuijotti kattoon, vaikka yritin saada hänen jakamattoman huomionsa. Irmalla ei ollut hyvä päivä tänään, eikä hänellä yleensä tietenkään ollutkaan. Hän vielä haistatteli minulle, kun poistuin kahvilasta. Yhtä kaikki. Palasimme Maxin kanssa takaisin mukavaan ja kauniisti sisustettuun kotiini. Istuimme siinä sohvalla, ja olimme ikään kuin alku pisteessä. Olin saartanut itseni tavallaan nurkkaan elämässä. Toisaalta minun pitäisi tosiaankin polttaa nukke. Kuitenkin arvelutti, että Max palaisi silti tavalla tai toisella kummittelemaan ja uhkailemaan minua silloin kuin sitä vähiten odotin. Pahan orjuuttamat nuket saattoivat keksiä mitä oudoimpia kidutuskeinoja ihmiselle, ainakin näin voisi hyvin kuvitella. Meidän täytyi saada jonkinlainen yhteinen ratkaisu tähän tilanteeseen. Ehdotinkin että joku hänen lähiomaisista voisi ottaa nukan vaikeuksensa. Max kuitenkin sanoi, ettei kukaan pitänyt hänestä, eikä hänellä ollut ketään, johon olisi voinut ottaa yhteyttä tämän asian tiimoilta. Hän lisäsi vielä, ettei tarvinnut verta enää kovin paljon, ja että muodonmuutos tapahtuisi pian. Kuitenkin veri piti olla nimenomaan minun. Jos Max joutuisi vaihtamaan isäntää nyt, niin muodonmuutos alkaisi taas alusta. En ymmärtänyt sanaakaan, mitä hän sanoi. Kysyin sitten Maxilta, jos hän oli mukava mies, ja voisimme siten jakaa yhdessä mielenkiintoisia keskusteluja. Hän sanoi kuitenkin, ettei se onnistuisi, sillä hän oli oikeastaan täysi kusipää. Hän oli eläessään tavannut tehdä aiheettomia reklamaatioita eri yrityksille, ja tällä tavalla hän oli lunastanut itselleen ilmaisia asioita. Kerran hän oli myös kirjoittanut omakustanne romaanin, jonka juoni oli epäuskottava ja sekava. Kaiken tämän hulluuden lisäksi hän oli soittanut rautalankabändissä, he olivat vetäneet vanhoja iskelmiä sähkökitara sovituksina ja esittäneet niitä pahaa aavistamattomalle yleisölle. Minua iljetti pelkkä ajatuskin; tämä mies oli hirviö. Max vielä lisäsi, että kaikille oli parempi jos vain antaisin hänelle verta. Liruutin vastahakoisesti sormestani muutamia ujoja tippoja nukan suuhun. Sormeni olivat täynnä puukolla tehtyjä haavoja ja muutamat niistä olivat tulehtuneet. Max sanoi, että tänx mään. Aloin todella kyllästyä tähän tyyppiin. Päätin kuitenkin tehdä sen verran salapoliisityötä, että lähdin ottamaan selvää Maxin omaisista. Kävin luonnollisesti Maxin kylmällä haudalla. Kuolinajan lisäksi minulle selvisi, että hänen koko nimi oli Max Fucktor. Löysin myöhemmin, pienen etsimisen jälkeen, myös Maxin leskirouvan. Hän kertoi, että miehen hieman kyseenalainen nimi oli taiteilijanimi rautalanka-ajoilta. Esittelin itseni naiselle, jonka nimi oli Maire. Hän oli erittäin tyyne ihminen, eikä olisi tahtonut tavata minua ollenkaan. Hän nimittäin harkitsi itsemurhaa ja aikoi toteuttaa sen heti lähdettyäni. Hänellä olikin keittiönpöydällä erilaisia vempaleita, joilla julman elämänsä päättäisi. Maire ei juurikaan tahtonut puhua entisestä miehestään. Hän yritti kertoa omasta elämästään ja hakea minulta jonkinlaista ymmärrystä vaikeisiin elämäntilanteisiinsa. Tein kuitenkin naiselle selväksi ettei hän elämänsä kiinnostanut minua yhtään. Loukkaantui hän sitten sanomisistani tai ei. Kysyin vielä, vaikka jo melkein arvasin vastauksen, että jos hän haluaisi minulta nukan jossa Maxin levoton sielu oli vangittuna. Maire käski minun painua helvettiin. Hän oli harvinaisen epäkohtelias ihminen. Poistuin ja jätin Mairen murehtimaan omia juttujaan. Olin jälleen alkupisteessä. Valvoin koko yön, Max imi verta sormestani. Pikkutunneilla hän kuiskasi korvaani, että muodonmuutos oli vihdoinkin tapahtunut. En tiennyt mitä hän tarkoitti, mutta aamulla kun otin nukan käsiini huomasin sen olevan pelkkä muovinen nukke. Pahan riivaama sielu oli siitä

poissa. Hetken ehdin olla jo hillitysti onnellinen. En kovin kauan, sillä liika illakointi ei tietenkään edes ollut ihmiselle hyväksi. Ensimmäiset ajatukset siitä, ettei kaikki asiat olleet oikein, tuli kun esittelin itseni Stygelle Max Fucktoriksi. Olimme silloin kahvila Kaarimaljassa ja Styge istui pöytääni puhumaan asioita turhanpäiväisestä elämästään. Kerroin hänelle muutaman typerän rautalankamusiikkia koskevan kaskun, sekä kauppasin kirjoittamaani romaania, joita minulla oli komerossani yli tuhat kappaletta. Styge sanoi, että olin tavallista oudompi. Siltä myös tuntui. En ollut oma lystikäs itseni. Olin jokin aivan muu, minusta oli tullut Max Fucktor.